

פספורט

נשארו לו רק עוד שתי מגירות לרוקן אל תוך הקופסה שעמדה פעורת שוליים, מחכה לבלוע את תוכן. הוא החליט שלא לסגור את המגירות במסקינגטייפ כפי שעשה בפעמים הקודמות שעבר דירה, שיטה זו השאירה את שולחן העבודה שלו מצולק בשאריות דבק אפור כהה ועקשני, שאביו שנפטר עוד לפני המעבר לדירה שקדמה לזאת הנוכחית, היה מביט בהן תמיד בעצבות כשהגיע לבקר. אחר כך היה מצקצק בלשונו ומנסה לשווא לגרד אותן בציפורן אגודל טבולה ברוק ואז היה מסנן "קיבינימט זה לא יורד..." הוא משך את המגירה העליונה עד קצה המסילה והוציא ממנה את קופסת האיפון 4 הלבנה, שבה היה מונח הפלאפון הישן שלו כמו בארון קבורה. הוא תמיד התגאה שהצליח להחזיק בו לזמן שיא של ארבע שנים עד שבאחד הלילות, כששהה בדירה לבדו וסבל מקלקול קיבה חריף, הוא נשמת לתוך האסלה. אחרי שעטף אותו באורז מלא במשך שלושים שעות כפי שהמליצו באחד הפורומים ניסה להדליק אותו שוב, אך נאלץ לקבוע את מותו ולקנות איפון חדש. הוא הניח אותו בפינת הקופסה וערם בידיו אסופת דפים עבה. היו שם שלושה חוזי דירה ישנים, מכתב המלצה מהמתנסס של חצור הגלילית שם העביר חוג תיאטרון קהילתי, מחוזה אחד שכתב לקבוצת פגועי נפש שמעולם לא עלה וכמה מכתבי תודה צבעוניים שקיבל מתלמידות שביים במופע סיום בתיכון דתי בקריית־שמונה. מכיוון שלא מצא ניילון לתיוק הניח את הדפים בצד, אחר כך זרק לקופסה גפרורים באריזה דקה שאסף בכר בוולנסיה ממנה המשיך לסוֹי־סבסטיאן, אולר ופנס שקיבל מתנה מהבנק וחוברת ישנה בהוצאת משרד החינוך שהזכירה את שמו בכתבה על מורים בפריפריה. היו שם גם שלושה שדכנים ירוקים בגדלים שונים, אך מכיוון שאף פעם לא זכר איזה מהם עובד ארז את שלושתם. בחריץ שבין הדופן השמאלית של המגירה לתחתיתה היתה תקועה תמונת פספורט של גאיה, שחציה היה שקוע עמוק באותו שטח הפקר. מדי פעם היה נתקל בה כשפתח את המגירה, אך תמיד דחה את שליפתה מחשש שתיקרע. הוא לא היה בטוח שהיא צריכה אותה, למעשה הניח שלא, אבל תמיד קיווה שהיא תשמש עילה לאיזו פגישה חטופה, אולי תזדקק לה מתישהו, אנשים זקוקים לתמונות פספורט לפעמים וכאן יש תמונה טובה שלה מגיל עשרים ושבע. היא עשתה אותה כשחידשה את הדרכון לפני הנסיעה שלהם לסקוטלנד בקיץ שלפני החתונה. אחרי שהרהר מעט בכמה זיכרונות קצרים הניח למגירה, ניגש להכין לעצמו קפה שחור ומרח לו גם קרקר עם חמאה וריבת תות שנשארה במקרר. הכל כבר היה ארוז וגם השעון המעורר בפלאפון היה מכוון לשבע למקרה שהמובילים יחליטו להקדים, אבל המחשבות על תמונת הפספורט של גאיה לא הניחו לו. הוא

דמיין אותה מיטלטלת במגירה יחד עם שאר החפצים במכולת המשאית ונחרד מהמחשבה שהיא תיקרע או תתקלף. הוא עשה צעד אחד לכיוון המגירה ואז התחרט, גרס את הקרקר עם הריבה בשני ביסים גדולים, נטל את הקפה ויצא אל הגינה הקטנה, שכבר התכסתה בעשבים שוטים שבכל שנה לפני פסח היתה מבקשת ממנו לגזום. בפורים האחרון אחרי כשכבר היה ברור שהיא עוזבת הוא החליט שבכל מקרה יעזוב את הדירה בסוף החוזה והעשבים טיפסו לגבהים חדשים. הוא לגם מהקפה שהיה עדיין חם מדי והחל לתכנן בראשו איך בכל זאת יחליף את התמונה בעזרת שפכטל או מברג כשמדי פעם קפצו לראשו גם מחשבות מהירות על איך יודיע לה שיש לו תמונת פספורט שלה ושאלם היא רוצה היא יכולה לבוא קחת או שאפילו יקפיץ לה אותה... הוא גירש את המחשבות האלו בטלטול ראש, הניח את כוס הקפה על כיסא הגינה שהשאירה לו כשחילקו את הדברים וניגש אל ארגז הכלים שהשאיר מחוץ לאריזות למקרה שיזדקקו לו המובילים, שלף ממנו מברג שטוח עם ידית אדומה ושפכטל, שמיד ויתר על שירותיו משום שהיה מלא סיד יבש שחשש שילכלך את התמונה. הוא ניגש אל המגירה, תחב את המברג בדופן השמאלית וניסה בעדינות ליצור מרווח מתאים לחליץ את התמונה. הוא חשב על אביו וכמה היה מצטער אם היה מגלה שהמגירה של השולחן שקנה לו אחרי שהתקבל ללימודי תיאטרון קהילתי באוניברסיטת תל אביב התפרקה מהדופן השמאלית שלה. אך המשיך להפעיל כוח בלתי מרוסן עד שנשמע הרעש הנכון והתמונה של גאיה צנחה על הרצפה, אז הניח את המברג והמגירה באיטיות מעמיד פנים בפני עצמו שלא דחוף לו לוודא שהתמונה נותרה בשלמותה. הוא העביר אגודל על לשונו כפי שהיה עושה אביו והניח אותה על קצה התמונה וכשהרגיש שהיא דבוקה לעורו הרים אותה בעדינות. הוא לא זכר שגאיה לבשה צעיף וחולצה לבנה ביום ההוא שהלכה להצטלם וגם לא זכר שחייכה חיוך רחב כזה בצילום, וגם חשב שאולי לא התמקד במיוחד בתמונה הזאת כשישבו על הספה שהיא לקחה, עם קערת במבה ולפטופ פתוח, כשתכננו את הטיול לסקוטלנד והיא ניגשה לפתוח לו בירה והשביעה אותו שלא יציץ בדרכון החדש, אבל הוא הציץ ואחר כך הקניט אותה והיא צחקה, כי היא תמיד צחקה מהבדיחות שלו. אחר כך הניח את התמונה על השולחן, בקצה העליון שלה התגלה קילוף של כמה מילימטרים שחרך לה את קצה המצח. לרגע חשב לחפש את החלק המקולף, לעשות גוגל ולראות אם אפשר לתקן אותה ואז גיחך לעצמו על עצמו בקול רם כמעט, ומכיוון שהטלוויזיה כבר היתה ארוזה הוא נשכב על המיטה וקיווה לישון

יאיר ראופמן - יליד תל אביב, שחקן, במאי ומורה לתיאטרון.